

KEMSEI ISTVÁN

Az alvó arborétum

- SZONETTKOSZORÚ -

1

*Belakhatnám. Kábán mögéje nézek.
Vagy gyáván? Mint aki ezen a földön
még sose látott otthonos vidéket,
hol egy megnyugtató órát letöltsön,*

*mint aki itt is magával beszélget,
a szavát, a léte is mintha kölcsön
szerezte volna, csak hiányban élhet,
s a meglevőt abba is hagyja rögtön...*

*Úgy nézek ki ablakán át a tájra,
mint ki fák, bokrok lényegén is átlát:
világ nem ismert arborétumára,*

*hogy megsejtsem, ahogy a télbe ring át
földjéből az utolsó nyári pára:
álmát lesem gyanakvón, teste titkát.*

2

*Álmát lesem gyanakvón, teste titkát,
fontolgatva, hogy vajon az enyém-e,
ami első percünktől benne vibrált:
együttmaradásunk ködös reménye,
a történet – a miénk – folytatását
befoglalva a zavaros időbe:
mit rejt ez a titok, mit fázva jár át
a környező világok fecsegése?*

*Lehet, hogy éppúgy, mint a többi emlék:
megül sarkában lassan elbutulva,
s eluralja őt majd a téli rütség:*

*ónos esők, hófúvásos zegernyék,
és magukra maradnak hajladozva
elnyúló combja ívén éjbe bújt fák?*

3

*Elnyúló combja ívén éjbe bújt fák
közül a szél minden titkot kirámol,
átsütő fényben állnak, mintha tudnák:
illik rájuk ősz végi, szürke fátyol.*

*Álmodozások, vad szellők, hiúság
kis morzsák csupán nem ismert nyarából:
visszagondolások, mint csöppnyi hullák
bevernek szerte, nem messzi a fáktól.*

*Összerakhatatlan, törtresznyi percek,
egy egész élet... a kert némasága...
és mégis, ahová fény már nem érhet,*

*készül valami még a képzeletnek:
bokrok tövének egy-két zsenge ága
kérgén ködként bolyong a kerge lélek.*

4

*Kérgén ködként bolyong a kerge lélek
a fatörzsnyi világnak: körbejárja.
Érzik a bőr alatti lüktetések,
hogyan merre van az érintés határa:*

*ahol fájó hiányok addig érnek,
hol nem foghatók semmilyen szabályba,
és nem számít más, csak az égi tények,
s földi zarándoklás folyton utána.*

*És nem mérvadóok összedőlt irányok,
nem drága miatta mégsem az élet...
Mit megkaphatna, az csak gyenge zálog*

*attól, ki jó, ha magáig felérhet,
s elég neki, mit a fényben átfog,
ki még sosem volt bölcse végzetének.*

5

*Ki még sosem volt bölcse végzetének,
azt nem óvják önmagától az árnyak,
mászkalhat kinn a kertben, vagy remélhet,
képzeletből vonhat fejére sátrát.*

*Amíg a jó szellemek odaérnek,
nyirkos ködöt lehelnek biztatásnak,
foguk a sorsba mohón belemélyed,
a töprenghetsz rajta: árthat? nem árthat?*

*A háttérben szusszantanak kövéren,
kik illatuk a földről visszavonták,
megbújva a védelmező sötétben,*

*mindegyik tüskéjük merő gonoszság:
kifordítva viselik félig ébren
november csupasztotta gyáva rózsák.*

6

*November csupasztotta gyáva rózsák
nem tudnak semmit, csak a megszokottat.
Tavasztól őszig lombán körberóják
útját a holtunalmas ciklusoknak.*

*A világnak pusztán az ága-hosszát
méri, s mi benne új évre kihajthat,
és hogy szívüket némiképp megóvják,
bogyóba zárva őrzik a maradtat.*

*Kényelmes élet... Bármilyen föld fogadja...
Bárgyú szolgája sorsszabó kezeknek:
ültetőknek, kik megszabják virágját,*

*majd hagyják, hogy így álljon megkopasztva,
fagyott talajra rakva ékezetnek,
s szírom- emlékei csak megrohanják.*

7

*Szirom- emlékei csak megrohanják,
nem szólnak, s nem intenek távozóban
a rózsának, de mint a kósza hangyák:
megülnek némán a gyökércsomókban,*

*s mintha nem lettek volna, tudva módját,
hogy kell szívből kimenni megrakottan,
miután a szerelmet visszavonták:
mint a macska, ha lucskos hóba huppan...*

*Ha a lélekben maradt még reménység,
egy fojtott derengésnyi ritka percben
meggondolatlanul a nyárba téved,*

*és testéből a lüktetés zenéjét
hallva dermedtségéből újraserken:
hallom fülemben robaját a vérnek.*

8

*Hallom fülemben robaját a vérnek,
e zúdulásban reszket drága válla,
szívem dobolgat, így üzen szívének,
betek óta tart a dzsungeli lárma,*

*verik, verik a dobhártyazenészek,
ha nem lenne ő, most már szinte fájna
mellkasom szétfeszítő lüktetések
kegyetlensége és a csönd hiánya.*

*A kertben persze néma némaság van,
gyűlik a tél benne gyilkos erővé,
nem érdekli, mi rejlik a szobában,*

*az éj milyen ünnepre készülőké,
hogy pezsgeti nyelvem a boldog áram:
íz a számban: gyümölcsé és a bőré.*

9

*Íz a számban: gyümölcsé és a bőré,
ízemben a kert tündökölve robban,
virágzás, hullás ezernyi alakban,*

s szakad meg minden, ami az időé.

*Emlékezések válnak rebbenővé,
egy egész nap száguld el kiragadtan
a fák fölött, s mi van, már csak jelen van,
s egyetlen létezés: az ízlelőké.*

*A nyelvgyökön gondol most minden érzés,
és minden gondolat most ízlel annyit,
hogy nem érhet véget a megkísértés:*

*úgy élni, hogy mozdulva belesajdít
a köldökére rálehelte könnyörgés:
mint aki a termékeny földre hajlik...*

10

*Mint aki a termékeny földre hajlik,
hogy a gyáva létbe erőt merítsen,
mert nem segíti őt sem ész, sem isten,
így minden kétséget a mélybe jaidít,*

*hol válaszra fülel a lentragadt hit,
hűség, árulás lógnak egy bilincsen,
esélyük békülésre annyi sincsen,
hogy vigasztalódjanak egy fikarcnyit*

*sorsukon, vagy kinek a sorsa fordul,
és oly nélküled van, mint én az éjben,
hogy jobb híján csak magam háborítom*

*történeteimmel, becsapva orvul
a képzelt lényt, kit görcsösen gyötörtem
jó illatát szippantva bátorítón.*

11

*Jó illatát szippantva bátorítón
a belém költözött bőre kiserken:
virág nő róla a csontult hidegben,
érintés, fák: egy egész arborétum,*

*készen arra, hogy magába szorítson,
kertjén, ösvényein végigvezessen,*

*ne bóklásszam birtokát elveszetten,
nyomom akadjon csupán fönn a bokron.*

*S majd minden jó lesz, éjem benne élem,
reggel benne születek ébredővé,
lubickolok az újjászületésben,*

*ujjongásom, bánatom csecsemőké:
ücsörgök majd egy bepólyált reményen,
érzékeim készítetik meglevővé.*

12

*Érzékeim készítetik meglevővé
a köztünk sosem lezajlott vitákat:
legyen? ne legyen? Mindig újra támad
kétség és elszántság: a vakmerőké,*

*és ösztönök: a férfié, a nőé:
a felmérhetőek, elmosva gátat,
törvényt és óvatosságot, akárcsak
gyerek mivoltom válhatna örömmé.*

*Nincs más tudásra ok, végleg hiába
a felnőtt tapasztalás józan érve,
a teljes bölcsesség nem ér meg annyit,*

*hogy alkalmát a gondolat kívárja,
hogy ne éljem meg sorsom ellenére
az összes csodát, ami benne alszik.*

13

*Az összes csodát, ami benne alszik,
majd reggelig csak szétosztom magamban
látásba varrva, talizmán alakban
fejtetőtől le egészen a talpig.*

*Álmából ragasztok egy-egy darabnyit
suta álmomra, mint ki bízik abban,
hogy ezentúl majd minden rossz lepattan
– elég ahhoz naponta egy falat hit,*

egy párnájára lopakvó derengés,

*ami azért reggel, hogy elvakítson,
azért piros, mert szívében keringés,*

*boldogság, mert bőrével mámorítom
érzékeim... És nyugtató menekvés...
Nézem. Forró arcomat rászorítom.*

14

*Nézem. Forró arcomat rászorítom,
mint aki föl sem akar kelni onnan,
otthonra lelt, és jó neki, hogy ott van
az ismerősben, kifogva a titkon,*

*és itt az ideje, hogy ellazítson,
kisztyében állva bámulja hosszan,
mi tükröz vissza az ablakokban,
milyen teljesség, milyen arborétum*

*oldódik fel a test mögötti térben,
hogy duzzadnak a januári rózsák,
és a fák milyen újdonsült egészek...*

*A kert falán lopakszik észrevétlen,
fázó macskaként egy másik valóság,
belakhatnám. Kábán mögéje nézek.*

15

*Belakhatnám. Kábán mögéje nézek.
Álmát lesem gyanakvón, teste titkát.
Elnyúló combja ívén éjbe bújt fák
kérge ködként bolyong a kerge lélek,*

*ki még sosem volt bölcse végzetének.
November csupasztotta, gyáva rózsák
szírom-émlékei csak megrohanják.
Hallom fülemben robaját a vérnek.*

*Íz a számban: gyümölcsé és a bőré
– mint aki a termékeny földre hajlik –,
jó illatát szippantva bátorítón*

érzékeim készítetik meglevővé

*az összes csodát, ami benne alszik.
Nézem. Forró arcomat rászorítom.*